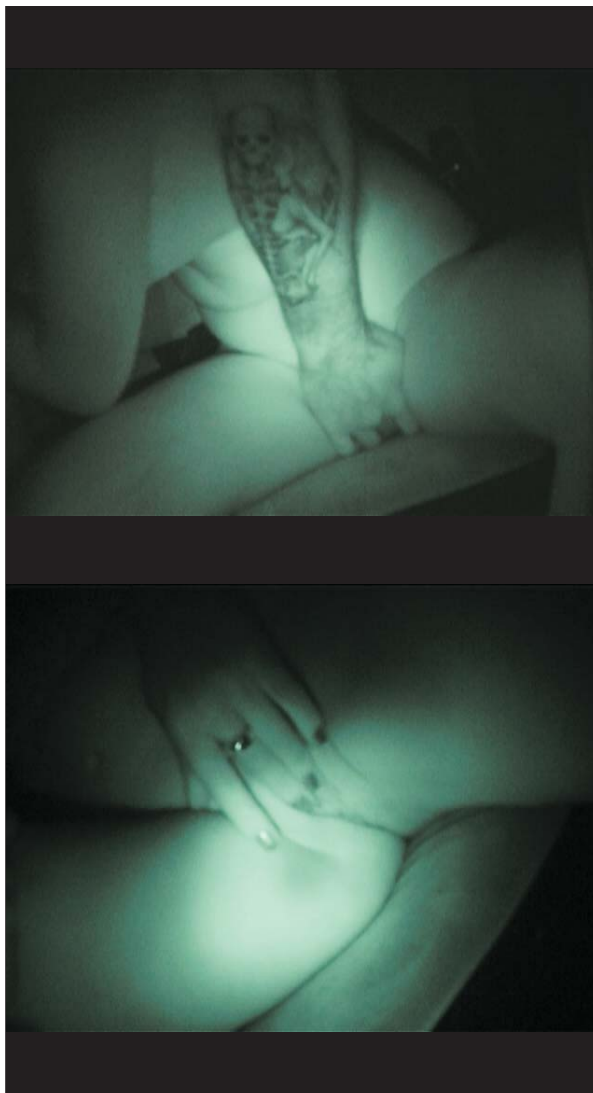

Por(no)pulsión: Art o porno?

"Por(no)pulsión", el comissionat del qual és Fernando Castro Flórez, inclou pel·lícules de Jana Leo, Enrique Marty, Domingo Sánchez Blanco i Bernardí Roig, i permet plantejar una sèrie d'interrogants sobre les relacions entre l'art contemporani i la pornografia.

Sens dubte, l'imperi de l'obscuritat estètica i l'avenç en els mitjans de comunicació de la "transbanalitat" fan que sigui necessari un debat sobre la codificació normativa, terriblement tancada i potser molt avorrida i tot, del *porno* en el qual hi estan sedimentades formes de l'experiència sexual i de la incitació al plaer que no poden, sense més ni més, ésser anatematitzades. L'apropament plural dels artistes esmentats al domini ofegador del *porno* permetrà, potser, endevinar una voluntat "deconstruccionista" o sarcàstica respecte a la corporalitat "victoriana-epilèptica-desvergonyida".

Por(no)pulsión.

[Un cycle (breu) d'artistes que conspiren en el món de la pornografia].

Producció: Canal X.

"Curator": Fernando Castro Flórez.

Canal X és una de les productores de cinema pornogràfic més importants d'Espanya. El seu responsable, Antonio Marcos ha dirigit nombroses pel·lícules dins d'aquest gènere tan particular, entre les quals destaquem *Por un puñado de polvos*.

Fernando Castro Flórez és professor d'estètica i teoria de les arts de la Universidad Autónoma de Madrid, crític d'art i comissari d'exposicions. Entre els seus llibres destaquen: *Elogio de la pereza*, *El texto íntimo* y *Nostalgias del trapero*.

POR(NO)PULSIÓN és un projecte en el qual s'ha implicat a quatre artistes en el món del *porno*. Els seus treballs creatius tan particulars arribaven al límit de la sexualitat descarnada i, per tant, semblava "lògic" que passessin a intervenir en un camp com el de la pornografia envoltat de tota mena de malentesos, i a vegades directament pel tabú. Els plantejaments de les quatre pel·lícules són variats, tot i que en general domina un desig de *deconstruir el codi institucional del porno*, tot introduint situacions excèntriques a la narrativa sexual convencional, i reflectint, entre d'altres coses, el fracàs, allò absurd, el *voyeurisme* obsessiu o la crítica a la mentalitat "fal·locràtica". Finalment, les pulsions i les turbulències del sexe queden exposades a una mirada i a una pràctica extraterritorial, intentant de provocar tant el desig com la reflexió crítica.

19h. PROJECCIÓ

La mano libre (2002).

Direcció i guió: Jana Leo.

Música: E. Bardo.

Actors: V.+L., P.+T.+G., R.+J.

Veus en "Off" –versió espanyola: Eva Fontecha és V.+ Isabel Leo és L.; José Martín Molina és P.+ Silvia Fontecha és T.+ Chemi Pinteño és G.; Carlos Rodríguez és R.+ José Antonio Moya és J.
Durada: 30 minuts.

"En un ambient blanc, sense decoració, xiuxiueigs o roba es roden diverses escenes de contingut sexual. Als actors se'ls demana que facin el que farien si aquella fos la seva primera vegada amb la persona que tenen al costat. Les veus dels actors se superposen com una múltiple veu en "off". Res més pornogràfic que saber el que pensa un actor mentre actua".

Jana Leo treballa amb la galeria Javier López, ha fet un *project room* a ARCO 2002, ha exposat a les galeries Steffany Martz i Smack Mellon de Nova York, a l'Espacio Uno del Museo Nacional Centro de Arte Reina Sofía. Viu a Nova York i Madrid.

Family troupe (2002)

Direcció i guió: Domingo Sánchez Blanco.

Actors: Holy One, Clara, Navalón, F1, F2 i F3.
Durada: 30 minuts.

"Un seguit de malentesos, equivocacions i rumors converteixen a un artista en presumpte estrella del *porno*. Certament, la seva participació, subalterna en un *porno-western* i certs contactes amb gent d'aquest món sembla que legitimarien una situació tan rara. Per acabar d'arreglar-ho, un programa d'una televisió local ve a revelar les virtuts sexuals d'en Domingo Sánchez Blanco. A partir d'aquest

moment, la "família" comença a ordir una orgia autèntica en la qual els fils desfilats de la història es poden recompondre en un tapís o una cortina suada".

Domingo Sánchez Blanco acaba d'exposar a la galeria Metta de Madrid el seu projecte "El ángel exterminador, versió original", ha participat en exposicions internacionals com "The overexcited body" (Milà, Sao Paulo, 2000-2001), "Pay attention please" (Museo de Nuoro, Sardenya, 2001) i ha intervingut a la Bial de la Habana 2000, a la Bial del Caribe 2001, a la Bial del Deporte 2001, Foro Sur (Càceres, 2002), etc.

Cera (2002).

Direcció, guió i producció: Enrique Marty.

Actors: Anita i Tmori.

Música: Chema Alonso.

Durada: 30 minuts.

"Un home mira a l'aparador d'una botiga de joguines. Va a casa seva on, a la cambra de bany hi ha una dona despullada i ferida al terra. Ella està totalment immòbil però més que no pas morta sembla que estigui adormida o narcotitzada. Prova de "follar-se-la" de diferents maneres però demostra una gran incapacitat. Els seus intents resulten angoixosos i inútils. Al final, el paio sembla que estigui "travestit" i orgullós del seu comportament. Un individu que té l'objecte del desig a davant, immòbil, malmès i que sembla que s'estimi més mirar-lo des de lluny per un forat a la paret perquè si el toca perd l'interès per ell. En realitat, el seu objecte desitjat és ell mateix, com un "étant dones" qualsevol".

Enrique Marty treballa amb la galeria Espacio Mínimo de Madrid. Entre les seves exposicions individuals destaquen les que ha realitzat a l'Espacio Uno del Museo Nacional Centro de Arte Reina Sofía, la Galeria Guido Carbone (Torí, 2001), Greenaway Art Gallery (Adelaida, Austràlia, 2002) o Antonio Barnola (Barcelona, 2002).

Leidy B. (El pintor y la modelo) (2000-2002)

Direcció i guió: Bernardí Roig.

Ajudant de direcció: Diego Marcos.

Actors: Leidy B. y G.

Durada: 20 minuts

"Leidy B. parla de la garantia del fet de mirar. Tot comença amb una cita, com totes les històries, no és una cita amb ningú ni de bon tros una cita a cegues, és una cita amb les pròpies pors i les pròpies obsessions que només es podran suportar si es representen o, encara millor, si "s'autorepresenten". Tot i que la por fonamental sempre és la mateixa: allò que no es mira no succeeix. Si durant la masturbació, que seria el retrat més elevat, no ens veu ningú, no hi ha orgasme de veritat, només desapropiament. Necessitem al que mira perquè el que mira és el gran "expropiador", és el desig de veure's en el procés de desitjar allò que construeix l'escena. No hi ha amor, només sentiment tripulats pel desig de desitjar. Leidy B. S'acobra perfectament a l'angoixa d'ésser mostrada".

Bernardí Roig treballa amb les galeries Max Estrella (Madrid), Lipanjepuntin (Trieste), Bores & Mallo (Càceres-Lisboa) Miguel Marcos (Barcelona), Joan Guaita (Palma de Mallorca) i Claire Oliver (Nova York). Ha exposat al Casal Solleric de Palma de Mallorca (1998), Museu de la Ciutat de València (1999), Museo Jacobo Borges de Caracas (2000), etc. Ha estat distingit amb el premi oficial de la XXI Biennial d'Alexandria (Egipte) i amb el Premi oficial de la Biennial de Gràfica de Ljubljana (1995).

21h. DEBAT OBERT

Participants en el debat: Jana Leo, Domingo Sánchez Blanco, Bernardí Roig i Fernando Castro.